

во ти сѣ сгрѣшили тѣзь дѣца?

Господине, отвърнаѣ Велко, който бѣше градинарь, тѣзи дѣца откраднѣхѣ еднѣ вашѣ кокошкѣ. Ей-този малкыйтъ неврѣдникѣ иѣ откраднѣ, а пакѣ тази вѣщичка н'една иѣ омотаваше въ кѣрпѣ, когато гы видѣхѣ азѣ. Сждѣте сега какви сѣ тѣсь дѣца, и какво имѣ ся пада? Азѣ казвамѣ сега да гы запрѣ, че подирѣ да имѣ отрѣжѣ ушытѣ.

Какъвѣ чортѣ, рече господарьтѣ, да крадѣтъ толкосѣ малкы! възможно ли е? Азѣ немогѣ да го повѣрвамѣ лесно туй нѣщо; тѣзи дѣца са виждатѣ да сѣ почестны.

— Ахѣ, господине, писнѣхѣ дѣцата сѣ плачь, ный не смы крадци.

Ами истинѣ ли е, че сте зели вы тѣзи кокошкѣ?

— Милостивый господине, пое прикаскѣтъ Райко, ный не направихмы туй нѣщо отѣ пакѣсть и отѣ хаурсазѣжкѣ, имама болнѣ майкѣ, а пакѣ нѣмамы нито залгѣ хлѣбѣ. Ный мыслихмы, че не ще ви направимѣ голѣмѣ поврѣдѣ, за-